

VERHALEN

Inhoud

<i>Situering</i>	3
<i>Aanmeldingen</i>	3
<i>LUS-groepen</i>	6
<i>Centrale personen aan het woord</i>	18
<i>Familie en vrienden aan het woord</i>	21
<i>LUS-vrijwilligers aan het woord</i>	25
<i>En jouw verhaal?</i>	28

Verhalen

Situering

In dit katern geen theorie, noch visie of missie maar verhalen van mensen. Korte situatieschetsen om een beeld te krijgen op de diversiteit in aanmeldingen binnen LUS vzw, maar evengoed verhalen van mensen en groepen die ondertussen al een tijdlang samen onderweg zijn. Veel leesplezier.

Aanmeldingen

John

John is 48 jaar en afkomstig uit Roeselare. John kreeg op zijn 18de een zwaar verkeersongeval. Sindsdien is zijn mobiliteit

beperk, heeft hij veel pijn en voelt hij zich vaak moe maar ook moedeloos. Hij heeft het gevoel dat het alsmaar bergaf gaat en vroeg zelf meermaals naar een opname in de psychiatrie, maar hij bleek telkens niet in aanmerking te komen. Johns begeleidster Silke maakt zich zorgen om hem en neemt samen met John contact op met LUS vzw. John vertelt in een eerste gesprek dat hij de laatste tijd veel mensen verloren is die voor hem belangrijk waren en dat hij die mist. Tegelijk geeft hij aan te hunkeren naar maten om mee te babbelen en op café te gaan.

Mevrouw De Winter

Mevrouw De Winter is een opgewekte dame van 72 jaar uit Vlaams-Brabant. In 2010 werd ze ziek en sindsdien heeft mevrouw De Winter al meerdere behandelingen achter de rug. Aan de sociaal verpleegkundige in het ziekenhuis had mevrouw De Winter verteld dat ze, nu ze zich wat beter voelde, de contacten met mensen van vroeger terug wou aanhalen. Daarnaast had mevrouw de Winter zin om yoga te gaan volgen en als dat niet zou lukken was dansles ook wel een idee volgens haar. Ideeën en wensen genoeg, alleen lukte het mevrouw De Winter toch niet zo goed om deze in praktijk om te zetten, vandaar de aanmelding bij LUS vzw.

Wannes

Wannes is 11 jaar als zijn ouders met LUS contact opnemen. Zij hadden toen Wannes klein was, bewust gekozen voor een gewone school in de buurt, maar nu kwam de stap naar het

secundair onderwijs er aan. Voor Wannes en de ouders een grote stap en een zware beslissing om alleen te nemen. Het idee om hier, samen met een aantal mensen die Wannes heel nabij zijn, rond na te denken, spreekt hen heel hard aan.

Marcel

Marcel wordt aangemeld door Bert van het Justitieel welzijnswerk. Marcel verblijft op dat moment nog in de gevangenis in Gent maar komt binnenkort vrij en het idee van een LUS-groep lijkt wel iets, want de draad terug oppakken in de gewone wereld schrikt hem af.

Valerie

Valerie is een alleenstaande mama met drie dochters. Op het moment van het kennismakingsgesprek zijn ze net 10 dagen verhuisd. Voordien woonde het gezin 5 jaar in Brussel maar ze zijn oorspronkelijk afkomstig uit Ivoorkust waar ze gevlucht zijn voor de oorlog. Het gesprek verloopt moeizaam, enerzijds door de taalbarrière, maar anderzijds ook omdat Valerie niet begrijpt wat LUS precies doet.

Liam

Liam, 17 jaar, is een jongen die eind 2016 thuis vertrokken is en nu op een studio woont, met ambulante begeleiding. Liam heeft het gevoel geen netwerk te hebben, alleen te staan. Toch is er nog een zus, een vriend, klasgenoten en mensen uit de chiro. Liam wil hen echter niet lastig vallen met zijn

verhaal, hoewel je aan zijn ogen merkt dat hij zo'n LUS-groep wel ziet zitten.

LUS-groepen

Senne

De groep van Senne komt een drietal keer per jaar samen. Dit is voor hem steeds een belangrijk moment waar hij naar uitkijkt, een moment dat veel voor hem betekent:

"Ik vind het leuk om de vele mensen terug te zien. Iedereen luistert naar mij. Soms ben ik wel vermoeid omdat ik dan al de hele dag naar school geweest ben, maar toch kijk ik er naar uit. Het is leuk dat de mensen komen en dat ze er moeite voor doen. We spreken over veel dingen: mijn geboorte, mijn vrije tijd, vakanties, mijn vrienden, ...Ik heb ook iets bijgeleerd van de mensen. Elke keer was goed!"

De samenkomsten bieden Senne de kans om die zaken die hem als jonge twintiger bezig houden te delen met meerdere mensen. De aanwezigheid van een groep die hij vertrouwt, zorgt ervoor dat hij thema's durft aankaarten die niet vanzelfsprekend zijn.

De papa getuigt:

"De bijeenkomsten zijn voor Senne echt 'zijn' momenten. Hij voelt perfect aan wat hij daar kan en wil brengen. Hij weet dat

daar anders geluisterd wordt naar wat hij brengt dan tijdens een doordeweeks moment aan de keukentafel.”

Ofschoon de groep samen met Senne gericht is op het heden en de toekomst, is het verleden eveneens van belang. Senne is van bij zijn geboorte geadopteerd en dit feit houdt hem bezig. Wie zijn mijn ouders? Hoe leven zij? Wie zou ik geweest zijn als ik bij hen zou opgegroeid zijn? Waarom hebben ze mij afgestaan? ...

Als op één van de bijeenkomsten Senne dit thema inbrengt, wordt het muisstil. Op een rustige en tactvolle manier legt Senne uit welke vragen hem bezighouden. Tegelijkertijd geeft hij aan dat hij heel tevreden is met het warme nest waarin hij is opgegroeid en nog steeds opgroeit. De groep luistert aandachtig en spreekt zijn begrip en waardering uit voor de manier waarop Senne dit aanbrengt. Er wordt gepeild naar concrete verwachtingen die mogelijk samenhangen met de vragen en emoties van Senne. En die zijn er.

Een van zijn wensen is een uitstap naar de plek waar hij geboren is, samen met zijn ouders.

Enkele maanden later is het zo ver. Voor Senne is dit belangrijk. Het lost geen problemen op, noch geeft het echte antwoorden op zijn vragen. Maar het ervaren van begrip en van respect voor datgene wat hem bezighoudt, maakt hem sterker als persoon.

Chantal

Chantal belt in 2013 naar LUS vzw, op aanraden van een begeleidster van een centrum voor kinderzorg en gezinsondersteuning (CKG). Chantal is een alleenstaande mama met een dochtertje van 4 jaar dat gezondheidsproblemen heeft. Haar vraag is duidelijk: “Ik wil mensen rond mij bij wie ik me veilig voel en waar ik steun vind bij de opvoeding van Lia.”

Na het telefoontje duurt het maanden voor er een volgende stap gezet wordt. Bij elk telefonisch contact blijft Chantal haar wens herhalen, maar van zodra het concreet wordt, houdt ze alle verdere contact af. Achteraf vertelt ze dat ze in die periode gewoon geen energie meer over had om een afspraak te maken. Af en toe telefoneren was alles wat toen lukte. Na zes maanden is er terug ademruimte en voelt Chantal dat we niet loslaten, en net dát doet haar zeggen dat we mogen langskomen. Er volgen gesprekken waarin Chantal met mondjesmaat haar verhaal brengt en vooral vertelt over de zorg voor haar dochtertje.

Bij het in kaart brengen van haar netwerk kan Chantal geen namen opschrijven. In het verleden zijn er een aantal zaken gebeurd waardoor ze gebroken heeft met haar familie. Vriendinnen van vroeger is ze uit het oog verloren, zeker nu ze verhuisd is naar een andere provincie. De contacten met hen herstellen wil ze liever niet, omdat die teveel verweven zijn met haar eigen familiegeschiedenis.

Sinds ze in het dorp woont, heeft ze enkele mensen leren kennen via de school van haar dochtertje. Maar nu haar ex-

man een relatie heeft met een mama van één van de andere kindjes, wordt er volgens Chantal veel te veel geroddeld.

Ze hoopt in eerste instantie dat Els en Marie, de logopediste en kinesiste van haar dochtertje, deel zullen willen uitmaken van haar netwerkgroep. Maar deze mensen laten na een tijdje weten dat ze daar jammer genoeg geen tijd voor kunnen vrijmaken, wat voor Chantal een nieuwe teleurstelling betekent. Ook contacten met de plaatselijke afdeling van Femma leverden niets op, maar de Gezinsbond bleek wel een goed spoor. Na verschillende gesprekken met de verantwoordelijke en een aantal actieve leden, komt LUS vzw in contact met een jonge mama die in de buurt woont en die wel zin heeft om kennis te maken en verhalen uit te wisselen over de kinderen.

Na bijna twee jaar zitten ze nu met drie rond de tafel bij Chantal thuis. Voor velen misschien een mager resultaat, maar voor Chantal een enorme stap. Chantal heeft nieuwe mensen toegelaten in haar leven, vertelt over de dingen die gebeuren in haar leven en pikt dingen op die de anderen aangeven. Maar het is nog broos en wankel. Soms interpreteert Chantal zaken anders dan ze bedoeld zijn, waarna ze zich gekwetst terugtrekt. Maar de gesprekken blijven lopen. Nu de eerste stap gezet is, wil Chantal verder: ze wil er nog een paar mensen bij, niet teveel, net genoeg zodat ze rond haar tafel in de keuken kunnen zitten.

Noor

Acht jaar geleden kwam de groep rond Noor voor de eerste keer samen. Een sterke groep vol gemotiveerde mensen die als pleegbroer of -zus, pleegouders, burens en vrienden van de familie betrokken wilden zijn bij Noor.

Noor was toen 14 jaar. De plek waar ze woonde was warm en liefdevol en iedereen wou mee op zoek naar wat Noor wenste en droomde.

Van november 2008 tot juli 2013 kwam de groep, die uit 10 mensen bestond, trouw elke twee maanden samen. Er werden allerlei thema's besproken en uitgewerkt, maar zodra er tot actie moest worden overgegaan, leek alles stil te vallen. De groep had het gevoel dat Noor weinig meepikte van wat er allemaal besproken werd. Er leek weinig vooruitgang merkbaar en mensen begonnen af te haken, of tijdens de samenkomsten over andere zaken te praten met elkaar.

In het najaar van 2013 viel de groep bijna ongemerkt stil. Het lukte niet meer de mensen samen te krijgen, het was druk thuis, Noor was ziek, enz.

Tot er in januari 2015 een mailtje van de mama van Noor kwam, om in naam van Noor te vragen om de draad terug op te nemen.

Ondertussen is de groep terug gevormd en heeft hij de draad terug opgenomen, of liever: is er een nieuwe start genomen. De groep beseftte namelijk dat zij teveel hadden overgenomen en hun ideeën hadden opgelegd. Noor voelde aan dat ze zelf

aan het stuur moest gaan zitten, het ging tenslotte over haar toekomst!

Noor stelde zelf voor om vanaf nu de samenkomsten zelf voor te bereiden samen met één iemand uit de groep. Verder werd er elke keer bij aanvang afgesproken wie de 'bewaker van dienst' is, die ervoor zorgt dat mensen niet teveel door elkaar gaan praten. Daarnaast wordt er ook een verslaggever van dienst aangesteld.

Onlangs plaatste Noor het thema 'wonen' op de agenda. Niet meer in zijn abstractheid zoals vroeger maar heel concreet, want Noor wil verhuizen ...

Ben

Ben was zelf geen vragende partij voor een netwerkgroep. Ben is niet zo vlug vragende partij voor iets, tenzij zijn favoriete merk van cornflakes op is, tenzij de bus die hem naar het dagcentrum brengt niet komt, tenzij er onverwachts bezoek is of een vast Tv-programma plots niet uitgezonden wordt omwille van een sportwedstrijd.

Dan vraagt Ben om zijn mama, Annie.

Nadat Annie op een ouderavond de uitleg hoorde over de activiteiten van LUS vzw, vonden we volgende mail in de mailbox.

"Beste, op dinsdagavond 22 april 2014, was ik aanwezig op een infoavond voor bezoekers waar uitleg gegeven werd over LUS.

Het was een verhelderende uiteenzetting, over een ondersteuning waar ik naar op zoek ben, maar niet kon denken dat ik dit bij LUS kon vinden.

Ik ben al 33 jaar weduwe en neem de zorg op voor mijn 35 jarige zoon met een ernstige verstandelijke beperking en bijkomende moeilijkheden door zijn autisme. Hij woont bij mij thuis en gaat momenteel vier dagen per week naar een dagcentrum.

Degene die alles regelt in zijn leven ben ik, en ik moet zorgen dat er evenwicht is tussen rust en activiteit voor hem en hem ook voldoende veiligheid bieden als ik eens weg moet, wat niet eenvoudig is. Vandaar dat ik mijn boodschappen doe als hij naar het dagcentrum is. Mijn hele leven staat eigenlijk in het teken van Ben.

Maar nu voel ik dat ik hulp moet vragen, hoewel het mij veel moeite kost en ik me er niet altijd goed bij voel. Ik geef liever hulp. Ik vind het moeilijk om een concrete vraag te stellen aan LUS, maar ik ondervind, dat om dit alles te blijven volhouden, ik nood heb aan mensen om mee te denken en te zoeken en ook eens iets over te nemen. Ook voor de beslissingen naar later toe heb ik hulp nodig, hoe het verder moet met Ben, voor zijn welzijn. Dit zou ook eens goed besproken moeten worden, want dat houdt mij steeds meer bezig. Ik merk bij mijn twee andere zonen dat zij daar ook nood aan hebben.

Zou het mogelijk zijn om eens langs te komen om eventueel bij ons een netwerkgroep te starten?"

Dat deden we en op 23 augustus kwam de groep rond Ben voor het eerst samen. Op 5 april 2017 gebeurde dat ondertussen al voor de zevende keer. Er werd gesproken over vroeger, nu en ook al een heel klein beetje over later.

Eva

Eva is een jonge dame van 20 jaar. Ze volgt een opleiding in het Buitengewoon onderwijs, en zit op internaat. Dit loopt goed, maar stilaan beginnen zowel Eva als de school en haar ouders na te denken over 'Wat na de school?'

Eva woont in Antwerpen, terwijl ze in West-Vlaanderen schoolloopt. Vanaf volgend jaar wil ze terug naar haar roots.

Dit betekent echter dat Eva een aantal zaken terug van nul moet opbouwen. Want nu zingt Eva in een koor, en zit ze in een hobbyclub en heeft ze een vriendenkring ... in West-Vlaanderen. Ook bij het zoeken naar werk zal de school niet zoveel kunnen bijdragen, omdat hun contacten en linken zich veel meer in de buurt van de school situeren.

Eva's mama werd al lichtelijk zenuwachtig bij al deze veranderingen. Ook Eva zelf werd onrustig, vooral omdat er nog zoveel vaag en onduidelijk bleef.

Echt wel tijd voor een MAPS.

Op één van de eerste mooie lentedagen werd op een zaterdag een samenkomst gepland in de lokalen van LUS vzw in Gent. Deze plek was voor iedereen centraal gelegen én groot genoeg, want er werden maar liefst veertien mensen verwacht. Eva's ouders en grootouders, haar zus, een buurvrouw, vriendinnen, tantes, nichten en twee mensen van de school kwamen er samen.

Mama had voor eten gezorgd, tante had een cake gebakken, er was soep, koffie en thee.

Eva was bij de start heel zenuwachtig, maar kon desondanks zeer scherp aangeven wat voor haar het doel was van de samenkomst. Op de posters die gemaakt werden tijdens de dag, stond bovenaan genoteerd:

Ik wil heel graag de mogelijkheden kennen die passen bij mijn kunnen en mijn dromen.

Er werd gebrainstormd over werk, vrijetijd en sociale contacten. De wildste ideeën kwamen op papier, waarbij Eva zichtbaar genoot en tegelijk heel duidelijk het heft in handen bleef houden: wat ze niet zag zitten kwam niet op de poster. Zo was ze duidelijk over welke dieren ze wel en niet wou verzorgen!

Er werden plannings opgesteld, afspraken gemaakt over allerlei vrijetijdsinitiatieven, enz.

De tijd vloog voorbij, de energie en dynamiek in de groep leek iedereen voort te stuwen, maar tegen vier uur was het voor Eva genoeg geweest.

Spontaan werd er een tweede moment vastgelegd om alles af te werken en toen de groep helemaal rond was kwam de vraag: 'en nu'? Hoe gaan we alles wat we afgesproken hebben opvolgen, verder uitwerken, enz.

De idee om een facebookgroep op te starten werd, tot ieders verbazing en met de nodige hilariteit, geopperd door bompa.

Hij legde direct ook een afspraak vast met één van zijn kleinkinderen om te leren hoe hij dat zelf moest doen.

Maar ook een actiegroep leek zinvol, om de afspraken op te volgen en nog een aantal zaken verder uit te werken.

En Eva, die straalde, genoot met volle teugen van haar samenkomsten, en verbaasde iedereen met haar rake en scherpe opmerkingen en analyses. Dit terwijl iedereen had gevreesd dat ze niet zou functioneren in zo'n grote groep. Maar zoals iemand zei: 'blijkbaar heeft ze zich heel veilig gevoeld hier...'

Eva heeft nu een plan voor de toekomst, en dat stemt haar hoopvol en tegelijk gerust.

Wilfried

Op het moment dat Wilfrieds detentie afliep is hij meteen naar Blankenberge gaan wonen. Hij kende er geen mensen, maar de zee trok hem aan. Dankzij een uitkering van het OCMW komt hij net rond. Hij heeft ondertussen een netwerk uitgebouwd, maar dat bestaat enkel uit hulpverleners. Andere mensen kent hij niet, wat blijkt als we samen op zoek gaan naar kandidaten voor zijn netwerkgroep.

Maar Wilfried wil het toch proberen, want hij heeft mooie dromen: hij wil graag op een groter appartement gaan wonen, liefst in de buurt waar hij nu woont. Hij kijkt uit naar de zomerperiode omdat hij dan geniet van allerhande activiteiten die aan de kust georganiseerd worden.

Wilfried luistert graag naar de lokale vrije radio en onlangs leerde hij daar Hugo kennen. Maar hem vragen voor zijn groep durfde hij niet omdat Hugo het zwaar heeft na het overlijden van diens moeder.

Na drie kennismakingsgesprekken beslisten we samen er voor te gaan. We vonden we een vrijwilliger bereid mee in te stappen in de groep. Tezamen met Serge, de straathoekwerker die stilaan het vertrouwen van Wilfried wist te winnen zijn ze nu met vier: Wilfried, Hugo (die het toch zag zitten!), Serge en Willem, de LUS-vrijwilliger.

De groep kwam het afgelopen jaar twee keer samen.

Elisa

Elisa is 42 en draagt een stevig rugzakje mee vanuit haar verleden. Ze verbleef enkele jaren in de psychiatrie. Deze opvang werd geleidelijk aan afgebouwd maar de kwetsbaarheid blijft.

Sinds enkele jaren heeft Elisa een vriend, Patrick, met wie ze samenwoont. Elisa heeft moeite om haar dagen te vullen. Meestal gebeurt dit op een passieve manier en komt ze tot weinig.

Patrick is heel betrokken op Elisa en neemt heel wat zorg op. Na het doorlopen van een DOP-proces wensten Elisa en Patrick dat het samenkomen met andere mensen zouden verder gezet worden. Op die manier kwam LUS in beeld.

Om de twee maanden komt de groep samen. De zus van Patrick en twee goede vriendinnen van Elisa die ze leerde kennen in de psychiatrie maken deel uit van de LUS-groep. De bijeenkomsten gaan door in het appartement van Nina, een vriendin van Elisa.

Voor Elisa betekenen de samenkomsten heel veel: emotionele steun, bron van motivatie om zaken in haar leven op te nemen, feedback krijgen op haar vorderingen, komen tot nieuwe inzichten omtrent haar zelf, de kans om haar kwaliteiten (fotograferen, ...) te tonen.

Voor Patrick zijn de bijeenkomsten al even belangrijk: het gevoel er niet alleen voor te staan en alles te moeten dragen, het zien groeien en evolueren van Elisa, het bespreekbaar kunnen maken van zaken die leven waardoor er minder conflicten ontstaan thuis, ...

Geleidelijk aan groeit de groep nog sterker naar elkaar toe en ontstaan er ook contacten buiten de LUS-bijeenkomsten: Elisa telefoneert voor een babbel, spreekt af met Nina om samen een wandeling te maken, ... en tegelijk geeft dit extra ademruimte voor Patrick.

In de zomer van 2017 geven Elisa en Patrick aan dat ze, na meer dan twee jaar te zijn samengekomen met de LUS-groep, op eigen kracht verder wensen te gaan. Ze spreken met de groep af hoe ze verder contact gaan blijven houden en houden de deur op een kier: mocht het in de toekomst terug nodig zijn, dan staat iedereen terug klaar.

Centrale personen aan het woord

Gert

Door die samenkomsten hebben de mensen uit mijn groep me op een andere manier leren kennen. Vroeger zagen ze me als 'Gert ,die een ongeval gehad heeft', maar nu doen ze meer gewoon tegen mij. Ze praten op een andere manier met mij, ze betrekken me ook meer in een gesprek.

Door de groep voelt ge u sterker, ge staat niet meer alleen.

Ik geef toe, in het begin was het niet gemakkelijk een groep samen te stellen, er waren ook teleurstellingen omdat sommige mensen niet meededen. Maar eenmaal de groep er was, was het niet meer moeilijk. In tegendeel : nu vragen ze zelf wanneer we terug samenkomen. Ook als er geen thema's meer zouden zijn om te bespreken, wil ik toch graag blijven samenkomen met de groep. Ik heb door die groep terug een 'toekomstvisie' gekregen... vroeger stond mijn leven stil. Nu ga ik alleen gaan wonen! Ik ben mijn keuken aan het inrichten, ik wil in de tuin een stal voor mijn fiets, ... Waarover ik nog allemaal wil praten met mijn groep? : "hoe kan ik mijn nieuw dorp leren kennen? Hoe kan ik me hier vlugger thuis voelen?" "Hoe los ik praktische problemen op, zoals hulp in huis en tuin". Eventueel kan later de groep nog uitgebreid worden met mensen uit de nieuwe gemeente, of met een vriendin...

Rita

De LUS-groep betekent voor mij een grote morele steun, ook op moeilijke momenten als de groepsleden er niet zijn. Het doet echt deugd te weten dat er een aantal mensen achter me staan en zich vrijwillig willen inzetten voor mij. Het verwacht van alle betrokkenen een zekere inzet. Dit geeft mij het gevoel dat ik toch nog iets beteken in deze maatschappij, al is het maar voor enkele mensen.

Het was voor mij belangrijk om de mensen thuis te kunnen ontvangen. Op die manier kon ik mijn gastvrijheid tonen die tot dan toe onderdrukt was.

Ik heb dingen durven vertellen die ik met niemand anders durfde delen. Zo voel ik me niet zoveel meer alleen staan, vb. met mijn toekomstdromen. Vroeger hield ik die liever voor mezelf en koesterde ik ze in de donkerte. Het is een grote stap geweest voor mij om die bloot te geven, maar het is een heel belangrijke fase geweest om vanuit mijn isolement (door alle negatieve ervaringen in het verleden) toch vertrouwen te krijgen in andere mensen. Ik heb er moed door gekregen om nieuwe contacten te leggen. De LUS-groep is voor mij de ruggensteun die ik tot dan toe miste in mijn leven. Ik vond de moed om niet bij de pakken te blijven zitten en ik heb de kracht gehad mijn problemen aan te pakken. De samenkomsten doen me goed. Soms zijn ze confronterend, maar altijd in een opbouwende sfeer. Door gerichte vragen ben ik veel dingen over mezelf te weten gekomen, en heb ik kunnen verbanden leggen tussen de positieve en negatieve stukken in mezelf. De schematische aanpak en visuele

voorstelling op een groot blad papier werkte verhelderend. De kernpunten werden zo duidelijk gestructureerd en gegroepeerd weergegeven. Ook achteraf na de bijeenkomst was het een steun om naar het schema te kunnen terugkijken. Na een aantal bijeenkomsten werden de puzzelstukken verzameld en in een overzicht gegoten. Dan werd het concreet vanwaar ik kwam, wat er ondertussen al veranderd was en waaraan ik verder kon werken. En de toekomst?

Ik zou graag mijn groep uitbreiden met mensen uit de buurt, waar ik voor praktische zaken advies zou kunnen aan vragen, maar ook mensen die eens binnenspringen voor een koffieklets.

Michiel

2017 wordt een belangrijk jaar voor mij. We zijn met mijn groep naar een plaats aan het zoeken waar ik kan werken. Ik zou het liefst werken in de bibliotheek in Mariakerke. Ik ben daar op bezoek geweest en ik zou graag de boeken terug in de rekken zetten. Dit lijkt mij haalbaar. Ik ben ook een aantal musea in Gent gaan bezoeken. Dit is niet haalbaar. De musea zijn moeilijk toegankelijk. Ik zie mezelf niet werken in een museum. Ik ben blij dat ik toch gaan kijken ben, zo heb ik er een gedacht van. Iedereen is aan het zoeken. Ik zal mijn groep wel eens moeten wakker schudden. Soms vergeten ze wat ze beloven. Dit komt doordat ze ook ander werk hebben. Ik wil graag vlug terug samenkomen en er 'werk' van maken.'

Pieter

Ik vind het heel leuk dat ik omringd word door mensen die ik graag heb en heb het gevoel dat ik in de groep alles kan zeggen wat ik denk. Ik ben blij dat ik een groep heb om soms mij aan te vullen en te vervolledigen.

Familieleden en vrienden aan het woord

Leen en Dieter, broer en schoonzus van Saar

In het begin kon ik er mij geen beeld van vormen. Het was even zoeken en ontdekken naar waar dit hen zou leiden. Plots had ik het door! Als ze me nu vragen ' Wat is de LUS-groep voor Saar ? ' Dan zeg ik : ' met z'n allen Saar heel goed leren kennen, luisteren naar haar en proberen dromen van haar te verwezenlijken'.

Logisch dat de eerste sessies wat trager verlopen ; iemand leren kennen vraagt tijd. Maar eens goed op weg, merk je dat er stap voor stap aan haar toekomst zal gebouwd worden. En Saar bloeit open ! Ik sta er helemaal achter !

Lieve

We zijn samengekomen rond ons moeder, die een hersenbloeding gekregen heeft en nu dag en nacht verzorging nodig heeft en bijna constant pijn heeft. Het deed zo deugd om iedereen te laten vertellen wie ons moeder was en is, en creativiteit in het zoeken naar oplossingen was subliem : in een mum van tijd kwamen haalbare, positieve ideeën naar boven waar we direct mee aan de slag konden.

De ouders van Saar

LUS heeft ons een nieuwe, onverwachte toekomst gegeven. Door de LUS-groep hebben wij Saar heel anders leren kennen: nooit vermoed dat Saar zo diepgaand zelf kon doordenken én verwoorden wat er voor haar belangrijk is ; soms leidt dit wel tot zeer emotionele momenten als bv blijkt hoezeer Saar bepaalde dingen, kleinigheden, kleine attenties en ondersteuning enz wist te appreciëren. De groeps sfeer is zo vertrouwd warm en vol drijvende krachten : ongelooflijk ! De groep nodigt zelf uit en moedigt Saar aan tot initiatieven en zij gaat er dapper tegenaan, ongeacht de soms (in onze ogen) toch wel moeilijke aard van 'opdrachten' maar wel steeds met spontane ondersteuning door de groep en coaching door minstens één ervan. De groep zelf groeit naar mekaar en vindt het duidelijk fijn, het fijn te maken voor Saar. Saar groeit zienderogen; hadden ze ons dit een jaar geleden voorspeld ?!

Tante Andrea

Ik vond het een allemaal een beetje vreemd die eerste keer: hoewel ik behalve de LUS-vrijwilliger ongeveer iedereen kende. Het was zo'n stap op onbekend terrein en ik vroeg me ook af wat het nut hiervan zou zijn waar we eigenlijk naar toe werkten en of Jonathan daar uiteindelijk zou mee geholpen zijn. Geleidelijk werd alles een beetje duidelijker en per samenkomst werd een bepaald aspect van Jonathan belicht (met zoveel mogelijk inbreng van hem zelf en aanvulling door anderen) en hoewel ik hem al van zijn geboorte ken, gaf het toch een diepere kijk op zijn 'zijn'. We werden ook altijd goed ontvangen door Jonathans mama. Na enkele keren begon Jonathan zich ook meer 'thuis' en omringd te voelen. Dat gaf aan ons, de groep, een warm gevoel. Er is ook een goede samenhang in de groep. Het vraagt natuurlijk een inspanning aan de mensen die naar de samenkomsten komen, ook aan mij, maar we weten dat we Jonathan, de ouders en grootouders daar zeker een groot plezier mee doen en het geeft hen ook echt wel steun.

Carine, de buurvrouw van Ilse

Vertragen, het ritme volgen van de persoon om wie het gaat, samen zoeken, samen op weg, rekening houden met beperkingen en mogelijkheden. De toekomst plannen, vriendschap en relaties verdiepen en verruimen.

Jonas, oud scoutsleider van Anneleen

Ik vind de groep heel waardevol omdat het zo duidelijk is dat de groep voor Anneleen belangrijk is en omdat het ook echt inzicht geeft in haar passies, keuzes en moeilijkheden. Op die manier is het ook een mooi verlengstuk van mijn scoutscarrière, het geeft de kans om Anneleen haar levenswandel verder te volgen en haar daarbij, in de mate van het mogelijke, te helpen.

Chris, zus van Tina

Toen we gestart zijn was Tina nog echt op een dieptepunt in haar leven met heel veel angsten, veel zorgen, weinig draagkracht. De eerste sessies waren vooral gericht naar praktische afspraken: invullen wat toen onontbeerlijk was op dat moment. Langzaam is er meer rust gekomen, meer bewustzijn van zichzelf, van de omgeving. Moeizaam is er terug een beetje communicatie. Toch blijft Tina nog heel wankel, kwetsbaar en angstig om terug de draad volledig op te nemen. De samenkomsten doen Tina deugd en hoewel het misschien vreemd is om te zeggen ook voor ons is dat belangrijk, want er is op die manier positieve feedback mogelijk, vooral op momenten dat we zelf geen uitweg zagen. Wij twijfelden namelijk heel hard over of we wel goed bezig waren, of we op de goeie weg waren om een grotere zelfzekerheid in het eigen kunnen te bekomen bij Tina en om haar terug een zelfredzaamheid in het dagelijkse leven te laten herwinnen. Dank zij het rustig luisteren, de steun van andere leden van de groep en onze samenhang als gezin

konden we 1 stap tegelijk zetten. De LUS-groep hielp ons ook de weg vinden in de doolhof om onszelf niet te verliezen en toch de nodige steun te kunnen blijven geven.

Paul, partner van Rita

Ik had nooit gedacht dat twee uur samen zitten mijn kijk zo zou kunnen veranderen op Rita: ik kreeg terug energie en hoop, ongelofelijk! Maar ook voor mijn zoon en schoondochter, de buurvrouw en onze vrienden was het zeer waardevol: zij voelden zich betrokken en we waren heel vlug bezig met de essentie!

LUS-vrijwilligers aan het woord

Lien

Vanuit een stagebegeleiding die enorm meegevalen was, hebben de ouders van Simon me gevraagd om vrijwilliger te zijn in zijn LUS-groep. Dit valt enorm mee. Een bijeenkomst verloopt heel gemoedelijk, waar er plaats en ruimte is voor iedereen zijn zegje, ook dat van Simon. Ik vind dit zinvolle bijeenkomsten, waar iedereen wel op zijn gemak lijkt deel te nemen aan heel het gebeuren: alles kan, niets moet. Ik vind het leuk dat iedereen naar iedereen luistert en er plaatsgemaakt kan worden voor een gezellig, leerrijk en

diepgaand groeps gesprek. De poster waarop alles visueel voorgesteld wordt, vind ik een zeer handig werkinstrument (veel leuker dan enkel een 'saai' verslag op papier). Ik merkte ook dat de ouders hier veel aan hadden. Je kan zelf ook terugblikken op datgene er gezegd is.

Hannes

Als LUS-vrijwilliger krijg je de kans om een centrale persoon en zijn gezin van dichtbij te leren kennen en hen te ondersteunen in hun zoektocht. Alleen kan je geen bergen verzetten maar door de LUS-groep samen te brengen en te motiveren, kan je (kleine) veranderingen teweeg brengen in het leven van die persoon. Het is de dankbaarheid van de familie en de lach op het gezicht van de centrale persoon, die het de moeite waard maken.

Het gaat niet altijd even gemakkelijk en de veranderingen nemen vaak meer tijd in beslag dan gehoopt. Om de LUS-groep te ondersteunen bij deze obstakels, is het belangrijk begeleid te worden door iemand van LUS. Ook wanneer je het proces alleen moet verder zetten, blijft dit voor mij noodzakelijk. Op die manier kan je toetsen of je de juiste weg inslaat en hulp vragen voor moeilijkere bijeenkomsten.

LUS-vrijwilliger zijn is een meerwaarde voor mij, zowel op persoonlijk als op professioneel vlak. Op persoonlijk vlak help ik graag mensen en LUS geeft mij de kans dit te doen. Op professioneel vlak ligt de uitdaging vooral in het leren communiceren met groepen, motiveren van mensen, ... De

LUS-groep is een interessante manier om deze zaken te leren, zelfs al werk ik in een totaal andere sector.

Marleen

In februari 2012 ben ik gestart met een eerste bijeenkomst zonder exact te weten wat dit echt inhield. Ik ben totaal niet vertrouwd met de sector van mensen met een handicap en heb me dan ook voor het eerst kunnen voorstellen wat het betekent voor iemand met een beperking dagelijks afhankelijk te zijn van je medemensen. De confrontatie met mezelf was groot en bracht mij tot een andere kijk op mijn medemensen (in het bijzonder mensen met een beperking). Nu ik mijn professionele activiteiten gestopt heb, wil ik mij dienstbaar opstellen in de samenleving en vond ik de rol als LUS-vrijwilliger heel waardevol.

Als LUS-vrijwilliger ben ik niet alleen betrokken op het leven van de centrale persoon. Ik heb ook kennisgemaakt met de andere mensen uit de groep, het LUS-team en de grote groep van andere vrijwilligers. Dit is een verrijking voor mij.

Ik had niet zozeer grote verwachtingen bij de start van mijn engagement. Ik vreesde alleen met niet genoeg mensen in contact te komen bij dit werk, wat voor mij wel één van de belangrijke punten is bij het uitoefenen van vrijwilligerswerk. Gaandeweg werd mij duidelijk dat er achter de ene groep dit ik begeleid nog een ganse LUS-familie zit en dat was een aangename ontdekking!

En jouw verhaal?

Onze contactgegevens

www.lusvzw.be, info@lusvzw.be

Zebrstraat 18/001, 0497/43.59.23

Eline Schmidt:

0494 44 53 06, Eline.schmidt@lusvzw.be

Elke Van Oyen:

0499 41 67 07, Elke.vanoyen@lusvzw.be

Elly Van Acoleyen:

0474 98 72 53, Elly.vanacoleyen@lusvzw.be

Erik Herrebosch:

0472 21 84 27, Erik.herrebosch@lusvzw.be

Erik Peleman:

0498 36 67 35, Erik.peleman@lusvzw.be

Geertrui Vandelanotte (eindverantwoordelijke)

0472 66 35 73, Geertrui.vandelanotte@lusvzw.be

Skrolan Hugens:

0486 54 23 89, Skrolan.hugens@lusvzw.be

Verhalen onthullen betekenis.

Hannah Arendt

www.lusvzw.be

info@lusvzw.be